

S

1

DIVOTVŮRCE

SEBASTIEN DE CASTELL

1

S

DIVOTVŮRCE

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Sebastien de Castell

Divotvůrce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DIVOTVŮRCE

DIVOTVÛRCE

SEBASTIEN DE CASTELL

EGMONT

Original title: *Spellslinger*
Text copyright © Sebastien de Castell, 2017
Cover illustrations © Dale Halvorsen/Sam Hadley, 2017
Text illustrations copyright © Sam Hadley, 2017
Originally published in English language as *Spellslinger/Shadowblack/
Hextracker and Soulbinder, Queenslayer, Crownbreaker* by Hot Key
Books, an imprint of Bonnier Zaffre, London
The moral rights of the author have been asserted

Toto dílo je fikce. Jména, místa, události a příhody jsou buď plodem autorovy představivosti, nebo použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

EGMONT

Vydalo nakladatelství EGMONT v Praze roku 2017 ve společnosti
Albatros Media, a. s., se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 5203

Z anglického originálu *Spellslinger* přeložil Peter Kadlec

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-4086-1

ISBN e-knihy 978-80-252-4264-3

14. První vydání

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

www.albatrosmedia.cz

www.egmont.cz

*Věnováno bratru Petrovi, který měl vždycky
slabost pro ošklivá zvířata.*

1

Souboj

Staří mistři čarodějové rádi říkají, že kouzla mají svou chuť. Ohnivá kouzla jsou jako koření, které pálí na špičce jazyka. Dechová magie je jemná, takřka chladná, a chutná jako lísteček máty mezi rty. Písečná, hedvábná, krvavá, železná... všechna ta kouzla mají svoji příchut'. Správný zasvěcenec – čaroděj, který dovede čarovat dokonce i mimo oázu – je zná všechna.

A já? Neměl jsem ani potuchy o tom, jak chutná vysoká magie, což byla hlavní příčina všech mých potíží.

Tennat na mě čekal o kus dál mezi sedmi mramorovými sloupy, které obklopovaly městskou oázu. Slunce za ním vrhalo jeho stín na cestu přede mnou. Patrně si tohle místo vybral právě kvůli tomu účinku. A fungovalo to, protože ústa jsem měl vyschlá jako písek pod mýma nohama a jediný pocit, který jsem jasně zakoušel, byla panika.

„Nedělej to, Kellene,“ naléhala Nephenie a zrychlila krok, aby mi stačila. „Ještě je čas odstoupit.“

Zastavil jsem se. Teplý jižní vánek pohyboval růžovými květy tamaryšků, které lemovaly ulici. Ve vzduchu se

vznášely drobné okvětní plátky a třpytily se v odpoledním slunci jako jiskřičky z ohnivých kouzel.

Pár ohnivých kouzel by se mi docela hodilo. Popravdě, vzal bych zavděk jakýmikoli kouzly.

Nephenie si povšimla mého váhání a zbytečně dodala: „Tennat se vytahuje po celém městě, že ti zpřeráží hnáty, jestli se mu postavíš.“

Usmál jsem se, hlavně proto, že to byl jediný způsob jak zabránit, aby se strach, který mi svíral žaludek, neprojevil na mé tváři. Ještě nikdy předtím jsem nepodstoupil čarodějnický souboj, ale byl jsem si celkem jistý, že zkamenět před soupeřem strachy není zrovna účinná taktika. „To bude dobré,“ řekl jsem a znovu vyrazil rázným krokem k oáze.

„Nephenie má pravdu, Kele,“ řekl Panahsi celý udýchaný, jak se snažil udržet s námi krok. Pravou ruku si tiskl k silné vrstvě obvazů, která mu držela pohromadě žebra. „Kvůli mně s Tennatem bojovat nemusíš.“

Zpomalil jsem trochu krok a potlačil nutkání obrátit oči v sloup. Panahsi měl všechny předpoklady, aby z něho byl jeden z nejlepších čarodějů naší generace. Dokonce by se mohl jednou stát i hlavní tváří našeho klanu u dvora, což by bylo neštěstí, jelikož jeho od přírody svalnatou postavu zdeformovaly následky hluboké náklonnosti k rakytníkovým koláčkům a jinak pohledné rysy mu hyzdil špatný stav pokožky, což byl nevyhnutelný následek konzumace výše zmíněných koláčků. Můj lid zná spoustu kouzel, ale žádné z nich neumí vyléčit obezitu a uhrovitou tvář.

„Neposlouchej je, Kellene,“ zavolal na mě Tennat, když jsme se přiblížili ke kruhu bílých mramorových sloupů.

Stál uprostřed kruhu v písku s rukama založenýma na černé plátěné košili. Ustříhl si u ní rukávy, aby bylo vidět, že mu na ruce září ne jeden, ale dva pásy. Na obou předloktích měl tetování, které se mu třpytilo a vzdouvalo pod kůží na znamení toho, že si osvojil kouzla dechu a železa. „Já si myslím, že je od tebe hezké, když dáváš vlastní život všanc, jen abys bránil čest svého tlustého přítele.“

Z hloučku poblíž stojících zasvěcenců se ozval smích. Většina z nich se plna očekávání tlačila za Tennatem. Pořádný výprask každého potěší. Až na postiženého.

Panahsi možná neměl tak dokonalou postavu jako staří čarodějové-válečníci vytesaní do sloupů před námi, byl ale dvakrát lepší čaroděj než Tennat. Neexistovalo vysvětlení, proč u všech čertů dostal v souboji s ním takovou nakládačku. Ještě teď, po více než dvou týdnech strávených v posteli a kdovíkolika léčivých kouzlech, se Panahsi stěžl dobelhal na přednášky.

Věnoval jsem protivníkovi svůj nejzářivější úsměv. Jako všichni ostatní byl i Tennat přesvědčen, že jsem ho vyzval na svou první zkoušku z čirého nerozumu. Někteří další zasvěcenci se domnívali, že jsem se chtěl pomstít za Panahsiho, který byl koneckonců jediný přítel, jehož jsem měl. Jiní si mysleli, že tím plním ušlechtilé poslání zabránit Tennatovi v šikanování ostatních studentů a terorizování sha'tepských služebníků, kteří neovládali žádná vlastní kouzla, aby se mohli bránit.

„Nenech se od něj vyprovokovat, Kellene,“ řekla Nephénie a pohládila mě po ruce.

Pár lidí mě nepochybně podezíralo, že to všechno dělám kvůli tomu, abych udělal dojem na Nephénii, dívku

s nádhernými hnědými vlasy a tváří, která, ač nebyla dokonalá, mně dokonalá rozhodně připadala. Hleděla na mě s neskrývanými obavami. To bylo nesmírně příjemné, ačkoli bych nevsadil ani pětník na to, jestli si mě vlastně všimla za celé ty roky, které uběhly od chvíle, kdy jsme se stali zsvěcenci. Popravdě, většinu dní si mě nevšímal vůbec nikdo. Dnes to ale bylo jiné. Dnes mi věnoval pozornost každý, dokonce i Nephenie. Hlavně Nephenie.

Byla v tom jen lítost? Snad, ale ze starostlivého výrazu na jejích rtech, které jsem toužil líbat od té doby, kdy jsem zjistil, že líbání neznamena, že se dva lidé vzájemně koušou, se mi zatočila hlava. Cítil jsem na kůži její prsty... bylo to poprvé, kdy se mě dotkla?

Jelikož jsem se nerozhodl podstoupit tento souboj čistě proto, abych na ni udělal dojem, jemně jsem Nepheniinu ruku odstrčil a vešel do oázy.

Jednou jsem kdesi četl, že v jiných kulturách se slovem „oáza“ označuje nevelké úrodné místo v poušti, ale pro Jan'Tepy znamená oáza něco úplně jiného. Nad námi se tyčilo sedm mramorových sloupů, každý pro jednu ze sedmi forem pravé magie. Uvnitř uzavřeného kruhu o poloměru deseti metrů nebyly žádné stromy ani zeleň, nýbrž zářící vrstva stříbrného písku, který se nikdy nedostal za hranici vymezenou sloupy, ani když ho rozvířil vítr. Uprostřed byla mělká kamenná nádrž naplněná něčím, co nebylo ani tekutina, ani vzduch, ale co se vlnilo, vzdouvalo a zase opadávalo. To byla pravá magie. Jan.

Slovo „tep“ znamená „lidé“, takže by vám mělo být jasné, jak je pro nás magie důležitá. Až tak, že když sem při-

šli mí předkové jako mnozí jiní před nimi, odložili svá stará jména a stali se z nich Jan'Tepové, „Lid pravé magie“.

Tedy, teoreticky.

Poklekl jsem a narýsoval do písku kolem sebe ochranný kruh. I když „kruh“ je možná silné slovo.

Tennat se zachechtal. „No, teď jsi mě opravdu vyděsil.“

Přes všechno chvástání neměl Tennat ani zdaleka tak imponující postavu, jak si představoval. Pravda, byl pružný a agresivní, ale nebyl moc velký. Ve skutečnosti byl stejně hubený jako já a o půl hlavy menší. Možná právě to zvyšovalo jeho agresivitu.

„Jste oba stále rozhodnutí podstoupit tento souboj?“ otázal se mistr Osia'phest a vstal z kamenné lavice na kraji oázy. Starý čaroděj přitom hleděl na mě, ne na Tennata, takže bylo naprosto zřejmé, kdo z nás měl vycouvat.

„Kellen neodstoupí,“ prohlásila moje sestra, která se dosud ukrývala za zády našeho učitele. Shalle bylo teprve třináct, byla mladší než my, ale už také skládala zkoušky. Byla ze všech přítomných nejlepší čarodějka, s výjimkou Panahsiho, o čemž svědčila skutečnost, že se mohla pyšnit zářícími pásky pro dechovou, železnou, krvavou a ohnivou magii. Byli čarodějové, kteří prošli svoji cestu životem, aniž by ovládli čtyři druhy magie, avšak moje mladší sestra zcela vážně plánovala zvládnout je všechny.

A kolik pásků jsem rozzářil já? Kolik vytetovaných symbolů se rozvlní a zažehne pod mými rukávy, až přivolám vysokou magii, která je nerozlučně spjata s mým lidem?

Žádný.

Ano, v hranicích oázy jsem uměl předvádět praktická kouzla, kterým se učí všichni zasvěcenci. Mé prsty znaly

všechny tělesné tvary stejně dobře nebo dokonce lépe než kterýkoli z mých spolužáků zasvěcenců. Uměl jsem dokonale vyslovit každou slabiku, naprosto jasně si představit i tu nejesoteričtější geometrii. Pronikl jsem do všech tajů, které obnášelo sesílání kouzel – až na jejich uplatnění v praxi.

„Odstup ze souboje, Kellene,“ řekla Nephenie. „Najdeš si nějaký jiný způsob, jak složit zkoušky.“

Jenže v tom byl právě ten problém. Táhlo mi už na šestnáct a tohle byla moje poslední šance dokázat, že moje magie je dostatečná, abych si zasloužil své čarodějnické jméno. Znamenalo to, že musím složit všechny čtyři čarodějnické zkoušky počínaje soubojem. Pokud neuspěju, budu nucen se připojit k Sha'Tepům a strávit zbytek života vařením, uklízením nebo vedením domácnosti některého z mých bývalých spolužáků. To by bylo ponižující pro každého zasvěcence, ale pro člena mé rodiny, pro syna samotného Ke'heopse? Nezdár byl nemyslitelný.

Nic z toho ovšem nebylo důvod, proč jsem se rozhodl vyzvat zrovna Tennata.

„Vezměte na vědomí, že zákonná ochrana se nevztahuje na ty, kdo podstupují zkoušky,“ připomněl nám Osia'phest unaveným a rezignovaným hlasem. „Pouze ti, jejichž schopnosti jim dávají sílu postavit se našim nepřítelům v otevřeném boji, mají právo požadovat udělení čarodějnického jména.“

V oáze se rozhostilo ticho. Každý z nás viděl seznam bývalých zasvěcenců, kteří se pokusili o složení zkoušek, aniž byli připraveni. Každý z nás přesně věděl, jak zemřeli. Osia'phest na mě znovu pohlédl. „Opravdu jsi připraven?“

„Jistě,“ přisvědčil jsem. Nebyl to nejvhodnější způsob, jak hovořit s naším učitelem, ale mým úmyslem bylo projevít jistou dávku sebedůvěry.

„Jistě,“ posměšně zaskučel Tennat. Zaujal základní obrannou pozici s nohama rozkročenýma na šířku ramen a s rukama volně spuštěnýma podél boků, připravený vyslat kouzla, která si připravil pro náš souboj. „Máš poslední možnost odejít, Kellene. Jakmile začneme, nepřestanu, dokud nepadneš.“ Zasmál se s očima upřenýma na Shalla. „Nepřál bych si, aby strašlivá bolest, kterou ti hodlám způsobit, zbytečně trýznila tvoji sestru.“

Pokud si Shalla povšimla Tennatova dětinského pokusu o galantnost, nedala to ničím najevo. Stála tam s rukama v bok a zářivě žluté vlasy jí půvabně vlály ve větru. Měla je rovnější a jemnější než já ty svoje špinavě hnědé chomáče, které mi věčně padaly do očí. Oba jsme měli po matce světlou pleť, ale moje byla zbrázděná následkem pravidelně se opakujících nemocí. Shalla měla štíhlou pružnou postavu, která přitahovala pozornost takřka všech zasvěcenců našeho rodu. Nikdo z nich ji samozřejmě nezajímal. Věděla, že se v ní skrývá větší potenciál než v nás ostatních a byla pevně odhodlána udělat vše, co bude zapotřebí, aby se mohla jednou stát lordem mágem jako náš otec. Kluci do téhle rovnice zkrátka nepatřili.

„Jsem si jistý, že můj bolestný jekot v pohodě zvládne,“ pravil jsem.

Shalla zachytila můj pohled a v očích se jí zračily zmatek a podezření. Věděla, že pro složení zkoušek udělám cokoli. Proto mě neustále tak bedlivě sledovala.

Ať víš, co víš, Shallo, hlavně mlč, prosím tě.

„Jako student, který získal nejméně pásků,“ vyhlásil Osia’phest, „si můžeš pro souboj zvolit druh magie, Kel-lene. Jaká je tvá zbraň?“

Všichni na mě civěli a snažili se uhodnout, co jsem si zvolil. Zde v oáze každý z nás mohl použít malou dávku různých druhů magie – právě tolik, kolik bylo potřeba k procvičování kouzel. To však nebylo nic ve srovnání s tím, co jste mohli dělat, jakmile jste rozzářili své pásky. Jelikož Tennat měl k dispozici železo a dech, byl bych blázen, abych volil jedno z nich.

„Železo,“ oznámil jsem dost hlasitě, abych si byl jist, že to každý uslyší.

Moji spolužáci na mě hleděli, jako kdybych přišel o rozum. Nephene zbledla. Shalla přimhouřila oči. Panahsi začal cosi namítat, ale přísný Osia’phestův pohled ho umlčel. „Neslyšel jsem tě dobře,“ pomalu pronesl náš učitel.

„Železo,“ zopakoval jsem.

Tennat se zazubil. Z železného pásku na předloktí mu začala proudit našedlá zář a obalila mu ruce, když začal přivolávat sílu. Všichni věděli, jak má Tennat rád železná kouzla a způsob, kterým vám umožňovala vyřítit se na nepřítele a ztlouct ho. Bylo vidět jeho rostoucí vzrušení, nadšení pramenící z ovládnání vysoce účinné magie. Škoda že jsem nevěděl, jaké to je.

Tennat byl tak nedočkavý, že jeho prsty už začaly formovat tělesné tvary kouzel, která chtěl proti mně použít. Jedna z prvních věcí, které se v soubojích naučíte, je, že jen naprostý pitomec ukáže ruku před začátkem střetnutí. Ale jelikož bylo nemožné, abych Tennata porazil v železné magii, myslel si nejspíš, že na tom nesejde.

To byl také ten pravý důvod, proč jsem se usmíval.

Několik posledních týdnů jsem totiž sledoval každý souboj, který Tennat svedl proti ostatním zasvěcencům. Všiml jsem si, že dokonce i silnější studenti – ti, kteří by ho měli snadno porazit – pokaždé skončili tak, že byli přinuceni se vzdát.

A tehdy jsem to konečně pochopil.

Magie je zrádná hra.

Oáza vypadala klidně, skoro mírumilovně. Všichni asi čekali, až se konečně nervózně zachichotám a dřív, než bude pozdě, oznámím, že to všechno byl jen žert. Místo toho jsem zakroužil rameny dozadu a naklonil krk doleva a doprava, až mi v něm křuplo. Nemělo to žádný vliv na mé čarodějnické schopnosti, ale myslel jsem si, že tak možná budu vypadat drsněji.

Tennat sebevědomě zasupěl. Zaznělo to jako jeho běžné zasupění, jen o něco hlasitější. „Myslel bych, že ten, kdo má málem infarkt i z rozsvěcení dmuchavkové lampy, bude trochu opatrnější při výběru soupeře.“

„Máš pravdu,“ odtušil jsem a vyhrnul jsem si rukávy, aby byly vidět vybledlé, nehybné inkoustové linky mých šesti vytetovaných pásků. „Takže ti nejspíš vrtá hlavou, proč jsem si vybral právě tebe?“

Tennat na okamžik zaváhal a pak řekl: „Třeba toužíš po smrti a víš, že já jsem ten nejlepší člověk, který tě zavede do šedé uličky a ukončí tvoje utrpení.“

„Možná,“ připustil jsem, „ale řekněme, čistě v zájmu debaty, že je za tím něco jiného.“

„Jako třeba co?“

Měl jsem dopředu připravenou řeč o tom, jak jsem ovládl stín – sedmou a nejnebezpečnější magii, kterou jsme měli všichni zakázanou. Kdyby ho nevydělalo tohle, měl jsem proti němu další trumf: že opravdu velcí čarodějové mezi našimi předky dovedli ovládnout vysokou magii i bez zářících pásků. Ale právě když jsem se chystal spustit, uviděl jsem nad sebou kroužit sokola a rozhodl jsem se změnit taktiku.

„Nemusíš rozzářit své pásky, pokud jsi našel svého zvířecího ochránce.“

Všichni obrátili oči nahoru a uviděli ho. Tennat se hněvivě ušklíbl, čímž mi dal najevo, že začíná být nervózní. „Dneska už nikdo nepoužívá pomocníky. A kromě toho, jak by někdo s tak slabou magií mohl získat zvířecího ochránce? A ještě k tomu sokola? Ani náhodou, Kellene. Ani za tisíc let.“

Všiml jsem si, že se sokol chystá vrhnout dolů na menšího ptáka. „Jdi po něm, miláčku,“ zašeptal jsem tak, aby to všichni slyšeli. Všichni náhle zatajili dech, když se sokolovy pařáty nemilosrdně zaryly do kořisti. Napadlo mě, že by ze mě možná byl dobrý herec, kdyby to zaměstnání nebylo Jan'Tepům zapovězené.

„Dobrá, dobrá,“ zakročil Osia'phest a zamával rukama, jako by chtěl kouzlem zahnat všechna nejpáná slova, kterými jsme se častovali. Byl jsem si skoro jistý, že stařík dobře věděl, že jsem žádného pomocníka nezískal, ale domníval jsem se, že je mu proti srsti odhalovat tajemství jiného čaroděje, dokonce i kdyby to náhodou byly lži. Nebo mu to zkrátka bylo jedno. „Uznávám, že vlastnímu souboji tradičně předchází jistá dávka... vy-

chloubání, ale myslím, že už toho bylo dost. Jste připraveni začít?“

Přikývl jsem. Tennat zachoval kamennou tvář, jako kdyby narážka, že by snad mohl být nepřipraven, byla pro něho urážkou.

„Výborně,“ řekl Osia’phest. „Začnu tedy odpočítávat.“ Stařík se zhluboka nadechl, což bylo zjevně nepřiměřené, jelikož jediné, co následně pronesl, bylo: „Sedm!“

Zvedl se vítr a moje volná plátěná košile mi hlasitě zapleskala na kůži. Asi podesáté jsem si do ní otřel ruce a odkašlal jsem si, abych se zbavil lechtání v krku. *Nezačni kašlat. Nedávej najevo slabost. Hlavně nedávej najevo slabost.*

„Šest.“

Tennat se na mě široce usmál, jako kdyby měl pro mě přichystané nějaké velké překvapení. Byl bych se bál mnohem víc, kdybych předtím neviděl, že stejný úsměv věnuje před soubojem každému soupeři. Ale stejně jsem byl tak vyděšený, že jsem se málem zhroutil na zem.

„Pět.“

Pták se opět vrhl střemhlav dolů, a tak jsem vzhlédl a zamrkal na něj. Tennatův úsměv zakolísal. Zjevně byl schopen uvěřit tomu, že jsem slaboch a současně se mi podařilo získat zvířecího ochránce. *Blbec.*

„Čtyři.“

Začal vytvářet levou rukou tělesné tvary nezbytné pro štítové kouzlo. Ještě nikdy jsem ho neviděl, že by si napřed přichystal štít a pak teprve meč. Pohlédl na svoji ruku, aby se přesvědčil, že tvar je správný. Tennat začínal mít trochu starosti.

„Dva.“

Dva? Kam se poděly tři? *Dávej kruci pozor.* Tennatova pravá ruka vytvořila tělesný tvar pro útočné železné kouzlo, kterému jsme mezi sebou říkali *meč v břiše*. Prsty měl perfektně srovnané tak, aby způsobil svému soupeři co největší bolest. Hlavu měl stále skloněnou, ale zdálo se mi, že se opět usmívá.

„Jedna.“

Ano, určitě se usmíval. Možná to přece jen nebyl dobrý nápad.

„Začněte!“ vyzval nás Osia'phest.

Další věc, kterou jsem ucítil, byla palčivá bolest v břiše.

Jak jsem říkal, magie je zrádná hra.

Většinou.

Náhodný pozorovatel by si ani nevšiml, že se něco děje. Nebylo vidět ani slyšet žádný záblesk nebo zahřmění, pouze světlo končícího dne a slabé šumění větríku vanoucího od jihu. Železná magie není doprovázena žádnými zrakovými či sluchovými dojmy – především proto jsem si ji zvolil. Opravdový boj se odehrával uvnitř našich těl.

Tennat natáhl pravou ruku, v níž pečlivě držel tělesný tvar: prostřední prsty těsně u sebe vytvářely symbol nože, ohnutý ukazováček a malíček naznačovaly řezání a trhání. Hrůzný dotek jeho vůle mi pronikl do hrudi a obtáčel se mi kolem vnitřních orgánů. Bolest, kterou mi to působilo – mnohem horší než známá tupá nebo prudká bolest –, mě málem přiměla zhroutit se na zem a žadonit o milost. *Hrome, je rychlý a taky silný. Proč nemůžu být taky tak silný?*

Odpověděl jsem nepatrným náznakem smíchu a nenuceně jsem se usmál. Výraz v Tennatově tváři mi prozradil,

že jsem ho znejistil. Možná jsem znejistil všechny, protože sebevědomý úsměv nepatřil zrovna k mým obvyklým výrazům.

Svěsil jsem poněkud koutky úst a upřeně pohlédl Tennatovi do očí. Vymrštil jsem ruku vpřed, jako bych chtěl probodnout vzduch. Bylo to velice výrazné gesto a podle všeho mnohem rychlejší, než by kdo čekal od zasvěcence jako já, který se navíc přitom ještě pokoušel o ochranné kouzlo. Zatímco Tennatova ruka starostlivě držela dokonalý tělesný tvar, můj byl volnější, takřka nedbalý, něco, co by si jen málokdo dovolil, poněvadž by nechtěl riskovat jeho porušení.

Zpočátku se nestalo nic. Pořád jsem cítil Tennatovu vůli ve vnitřnostech a mírně jsem rozšířil svůj úsměv – jen abych mu ukázal, že jsem si jistý, že je naprosto vyřízený. Tennatův pohled na mně spočíval ještě několik trýznivých vteřin a pak bolestivý tlak v břiše začal pomalu ustupovat. Najednou několikanásobně vytřeštil oči.

V tu chvíli jsem věděl, že zvítězím.

Druhý důvod, proč jsem si zvolil železnou magii, ačkoli jsem ji sám neovládal, byl ten, že když čaroděj použije k útoku meč v břiše, musí použít i druhé kouzlo – srdcový štít –, aby chránil sám sebe. Nejedná se však o štít, jaký si nejspíš představujete – velký kulatý předmět, který funguje jako zábrana. Ve skutečnosti používáte čarodějnou sílu pro uchování tvaru a celistvosti vlastních vnitřností. Musíte si představit srdce, játra, své... no, zkrátka všechno a snažit se udržet je pohromadě. Pokud ale začnete panikařit – když vás, řekněme, napadne, že druhý čaroděj nad vámi vítězí a nic z toho, co děláte, nefunguje –, můžete si bezděčně své vnitřnosti zmáčknot.

Tímto způsobem Tennat porazil Panahsiho. Proto ho tak ošklivě poranil, ačkoli nikdo až na mě – dokonce ani sám Tennat – si to neuvědomil. Pan se tak zoufale snažil se ochránit, až to nakonec dopadlo tak, že si vnitřní orgány málem rozdrtil sám. Jenže teď to byl Tennat, kdo byl natolik přesvědčen, že jeho kouzla selhávají, že začal přespříliš tlačit na pilu. Pořád jsem ještě cítil ochromující bolest, ale počítal jsem s ní. Já jsem byl na ni připraven. Tennat ne.

Ještě chvíli bojoval, zesiloval svůj útok na mě a přitom mimovolně svým obranným kouzlem dráсал sám sebe. Cítil jsem, jak se mi třesou nohy, a před očima se mi dělaly mžítiky. Bolest už byla nesnesitelná. *A přitom se zdálo, že to byl velmi dobrý plán, pomyslel jsem si.*

Náhle se Tennat vypotácel ze svého kruhu. „Dost!“ křičel. „Vzdávám se... vzdávám se!“

Síla tryskající z jeho prstů se rozplynula. Mohl jsem opět dýchat. Ze všech sil jsem se snažil, abych nedal na tváři znát pocit obrovské úlevy.

Osia'phest pomalu přistoupil k Tennatovi, který klečel a ztěžka oddechoval. „Popiš svůj pocit,“ poručil mu náš učitel.

Tennat pohlédl na staříka jako na blázna, což byl dost častý dojem, který vyvolával. „Měl jsem pocit na umření. Takové to bylo!“

Osia'phest přešel bez povšimnutí jeho podrážděný tón. „A bylo to stejné jako u ostatních studentů?“

Zmocnil se mě nával strachu, když jsem si uvědomil, že si Osia'phest ověřuje své podezření. Tennat pohlédl na mě a pak na staříka. „Myslím... myslím, že ze začátku ne. Obyčejně to bolí, asi jako když po vás sáhne silná ruka,

ale s Kellenem je to jiné... horší, jako kdyby se mi kolem břicha ovíjely nějaké pevné šlahouny. Ke konci jsem cítil, jak mi drtí vnitřnosti.“

Osia'phest dlouho stál mlčky. Vítr, který předtím takřka ustal, opět zesílil. Ostatní zasvěcenci na mě stále nevěřicně zírali a lámali si hlavu nad tím, jak mohl někdo, kdo si nezasloužil ani jeden pásek, porazit nejlepšího bojovníka ve třídě. Všichni ale viděli Tennata zakolísat a slyšeli ho vyprávět o svých pocitech, což vypadalo, jako by ho přemohlo nějaké silnější kouzlo. Konečně Osia'phest promluvil: „Vedl sis dobře, Kellene z rodu Ke. Vypadá to, že jsi složil první zkoušku.“

„Složím i zbylé tři,“ prohlásil jsem.

Dokázal jsem to, pomyslel jsem si a vzápětí mě zaplavil pocit neskutečného štěstí. Porazil jsem ho, zvítězil jsem. Je konec nekonečným hodinám, kdy jsem zíral na pásky na svých předloktích a marně jsem se modlil, abych konečně mohl rozlomit pojivo mezi pečetěmi a rozzářit je. Je konec bezesným nocím, které jsem probděl v obavách, kdy asi budu vyhnán z rodného domu, odsouzen stát se Sha'Tepem a žít se jako obchodník, úředník nebo, chraň mě předkové, Tennatův osobní sluha.

Několik zasvěcenců mi zatleskalo. Pochyboval jsem, že si někdo z nich, snad kromě Panahsiho a možná Nephenie, přál, abych Tennata porazil, ale z mého lidu? Řekněme, že všichni milují vítěze. Dokonce i Tennat se mi uklonil, asi tak zdvořile, jak by se za daných okolností dalo očekávat. Jeho celkové hodnocení ve zkouškách jsem neohrozil. Každý zasvěcenec měl tři pokusy na to, aby zvítězil v souboji, a on už jich vyhrál několik.

„Dobrá,“ prohlásil Osia'phest. „Přiveďte další dvojici a –“

„Počkat!“ přerušil učitele jakýsi hlas a silou větší než nejmocnější kouzlo, jaké jsem si dovedl představit, rozmetal vše, co jsem dokázal i co jsem ještě mohl dokázat. S malou dušičkou jsem sledoval, jak má sestra rázně prochází kolem Osia'phesta, míří ke mně a zastavuje se přede mnou s rukama v bok. „Kellen podváděl,“ řekla prostě.

Veškeré mé naděje a sny se rázem zhroutily.

Zrada

Všichni na mě zírali a čekali, jak odpovím na obvinění, které proti mně vznesla vlastní sestra. Můj rozum, který sice zaostával v mnoha směrech, ale vždy měl pohotově celou škálu vysvětlení, výmluv nebo i zcela nestoudných lží, tentokrát selhal na celé čáře. Ne že by mě nic nenapadalo (*Shalla je posedlá ďáblem! Ovládl jsem tajnou, osmou formu magie! Čarodějnická rada mě vyslala, abych ji na vás otestoval! Je to jen sen! Vy všichni spíte!*), ale jak bych se vymluvil, kdyby se rozhodli vyzkoušet mě znovu, tentokrát prostřednictvím někoho, kdo by mi nesedl na lep jako Tennat?

Udělal jsem věc, kterou byste v těchto situacích nikdy neměli dělat. Rozhlížel jsem se po tvářích lidí kolem a doufal jsem, že se mě někdo zastane. S jistějším způsobem, jak dát najevo vinu, jsem se dosud nesetkal. Kupodivu to byl můj učitel, kdo se pokusil mě zachránit. Stařík se zatvářil rozzlobeně a odmítavě zamával rukou. „Děvče, mohou mě přinutit, abych ti dovolil zúčastnit se těchto zkoušek, ale nikdo po mně *nemůže* chtít, abych ti dovolil narušovat jejich průběh. Jdi si otravovat mistra He'meta.“

„Ale on podvádí!“ řekla a ukázala přitom na mě. „Kellen dokonce ani neudělal –“

„Shallo, zmiz odsud,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby. Snažil jsem se dát jí znamení očima. *Prosím. Jestli ti na mně jen trochu záleží, nech to být.*

Pokud Shalla pochopila, co se jí snažím naznačit, nedala to nijak najevo. Založila si ruce na prsou a zůstala stát, jako kdyby chtěla zadržet dech na tak dlouho, dokud nedosáhne svého. „Podvádí, mistře Osia’pheste. Nevysílal žádná kouzla.“

Tennat, kterému ještě nedošlo, že Shalla už ho dávno nepovažuje za dost dobrého čaroděje na to, aby se, až přijde správný čas, stal jejím milencem, využil příležitosti a dotkl se její ruky. „Věř mi, Shallo, já byl u toho. Tvůj bratr –“

„Prosím tě, sklapni,“ vyjela na něj a setřásla ho. Znovu ukázala na mě. „Kellen nečaroval. Jenom tě oklamal, aby sis myslel, že čaruje, a tys mu na to skočil, protože jsi pitomec. Přesvědčil tě, že vyhrává, a trikem tě přiměl, abys obrátil svou sílu sám proti sobě. Je to chytré, ale čarování to není.“

Všichni obrátili zraky ke mně. Panahsi. Nephenie. Úplně všichni. Tennat se tvářil nejistě a zdálo se mi, že se snaží znovu si přehrát uplynulé okamžiky a zjistit, jestli byly jeho pocity skutečné. Někteří z ostatních studentů se začali pochechtávat, ale nebylo jasné, komu se vlastně smějí.

Moje lest byla tak prostá, že ji nikdo nemohl očekávat. Teď ale o ní všichni věděli. *Proč jsi mi nedopřála aspoň tuhle jedinou věc, Shallo?*

Osia'phest se zamračil a jeho pohled byl překvapivě měkký, když se setkal s mým. *On to věděl*, uvědomil jsem si. *Od začátku to věděl. Ale proč nic neřekl?* „Dobře,“ zamumlal. „Budu muset projednat tuto záležitost s –“

„Uměl by čarovat, kdyby se víc snažil,“ skočila mu do řeči Shalla a vkročila do kruhu, který byl před pár okamžiky obsazen Tennatem. „Nepotřebuješ žádné úskoky, Kel-lene. Ty si myslíš, že ano, ale jenom proto, že si nevěříš.“

Ačkoli jsem se cítil nekonečně zrazený, měl jsem co dělat, abych se nerozesmál. *Ona si myslí, že mi pomáhá*, uvědomil jsem si. *To je celá Shalla, snaží se udělat ze mě muže, jakým bych podle ní měl být.*

„Ty to dokážeš,“ přesvědčovala mě. „Vím, že to dokážeš. Jsi synem Ke'heopse! Jsi můj bratr a ne nějaký sha'tepský slaboch. Dokaž jim to. Ukaž jim to. Teď!“

Natáhla ruku a vtom jsem pocítil, jak mi její prsty svírají srdce. *Přestaň*, snažil jsem se říct, ale nevydal jsem ze sebe ani hlásku. Útočila na mě stejně rychle a tvrdě jako předtím Tennat. Ale ji jsem už nemohl oklamat, aby se porazila sama. Snažil jsem se odrazit její útok pomocí veškeré skutečné magie, která ve mně byla. Levou rukou jsem vytvořil tělesný tvar štítu – čtyři ohnuté prsty před hrudí s vystrčeným palcem – a marně jsem se snažil načerpat sílu z oázy. Ale vytetovaný železný pásek kolem pravého předloktí zůstával vybledlý a nehybný a nedokázal jsem jí přivolat dost. *Rozzařte se*, poručil jsem vytetovaným páskům. Barevný inkoust se krátce zablýskl na slunci, jako by se mi posmíval. *Rozzařte se. Vy budete svítit! Jsem syn nejmocnějšího čaroděje rodu. Dokážu to. Rozzařte se, kruci. Rozzařte se!*

Shallin útok pokračoval s neztencenou silou, až jsem vykřikl bolestí. Pohled na mě, jak se svíjím bolestí, ani v nejmenším neoslabil její vůli. Byla si jistá, že jsem stejně silný jako každý z nich, že jediné, co potřebuju, abych se trásl svou slabostí, je dostatečně tvrdý výcvik. „Najdi klid, Kellene,“ mumlala. „Nech se jím prostoupit.“

Bez ohledu na to, jaký jsem měl na ni vztek, jsem se o to pokusil. Snažil jsem se být klidný, jak nás to učili mistři, ale cítil jsem jen sílu Shalliny vůle, která mi drtila srdce. Ó předkové, teď to opravdu začíná bolet.

„Do toho, Kellene,“ povzbuzoval mě Panahsi.

Vlil jsem poslední zbytky sil do štítu – každou špetku, kterou jsem dokázal shromáždit, a ještě víc. Posunul jsem hranice svých možností. Dostal jsem se i za ně, prorážel jsem bariéry, jako by byly z papíru. Pásky zůstávaly stále stejné, ale už mi na nich nezáleželo. *Chceš vidět moji vůli, sestřičko? Tak tady ji máš, ty pitomá, namyšlená, protivná ubožačko. Tady máš všechno, čeho jsem schopen.*

Najednou jsem pocítil klid a prázdnotu. *Tak o tomhle mistři pořád mluvili? Tohle byl ten „hluboký klid mysli“?*

Jenomže klid nebyl v mé mysli – byl v mém těle. Už před několika okamžiky jsem přestal dýchat... proč jsem přestal dýchat? Odpověď přišla vzápětí, když se mi podlomila kolena a ucítil jsem, jak padám k zemi.

Moje mladší sestra mi právě zastavila srdce.

Šedá ulička

Můj lid nazývá prostor mezi životem a smrtí šedou *uličkou*. Je to přízračné místo, na němž musí každý čaroděj, když nastane jeho čas, čekat na tři údery hromu, které ho povolají před soud našich předků.

To není fér, pomyslil jsem si, když jsem viděl, jak se svět přede mnou naklání, a já padám na záda jako stéblo trávy uťaté zahradníkovou kosou. Dost na tom, že jsem umíral, ale muselo to být zrovna tímto naprosto ponižujícím způsobem, zabit vlastní sestrou? Vždyť mi ještě nebylo ani šestnáct. Ještě nikdy jsem nepolíbil dívku. Popravdě, vůbec jsem toho ještě v životě mnoho nedokázal. Nebudou žádné příběhy o velkých skutcích, za které bych si mohl koupit od našich předků, prvních čarodějů, místo na onom světě.

Uslyšel jsem hlasité žuchnutí, o kterém jsem soudil, že bylo způsobeno mými zády, jak dopadla na písčitou půdu oázy. Pokusil jsem se (z mého pohledu hrdinsky) popadnout dech. Nešlo to.

Napadlo mě, že bych mohl předkům zalhat – vymyslet si příběhy, v nichž bych sváděl souboje na život a na smrt s ohnivými mágy nebo zachraňoval zvířátka před újmou,

ale měl jsem neblahé tušení, že božstva je nejspíš dost těžké obelstít, a kromě toho lhaní pro mě poslední dobou nedopadalo moc dobře.

Ctihodní starci mého klanu nám říkali, že převtělování je trest, který bohové ukládají za životní hříchy a který spočívá v tom, že se dotyčný vrací na svět jako nižší forma, třeba jako krysa nebo dokonce jako nepatrná kapradina. Ovšem jelikož já jsem ještě v životě ničeho nedosáhl, nemohl jsem ani spáchat žádné těžké hříchy. Takže zatímco mé tělo leželo nehybně na písku, došel jsem nevyhnutelně k závěru, že nejspíš projdu šedou uličkou, jen abych byl poslán zpět a začal úplně znova jako poněkud churavý jan'tepský zasvěcenec neobdařený takřka žádnou magií. *Prosím, prosím, nenechte mě umřít takhle.*

Starci by mě za takové opovážlivé myšlenky vyplísnilí a připomněli by mi, že v šedé uličce vládne klid a mír, kde umírající čaroděj slyší tóny uklidňující hudby a hlasy těch, které nejvíce obdivoval, velebící jeho jméno.

A já? Já slyšel křik.

Přicházel z nejrůznějších směrů. Osia'phest byl slyšet nejmíc. Křičel na ostatní zasvěcence, aby mu udělali místo, a pak začal odříkávat kouzlo, které, pokud jsem slyšel dobře, mělo mnoho slabik stejných jako to, které používají kuchaři, aby nezkazili jídlo. Osia'phest je sice starý, ale není ani zdaleka nejmocnější čaroděj, jakého si můžete představit. Hlas měl pronikavý a zoufalý, což není do začátku zrovna nejlepší, jelikož vysoká magie vyžaduje především naprostý klid a dokonalé soustředění.

Vstaň, říkal jsem si. Dýchej. Osia'phest tě nemůže dlouho chránit, sám je vysušený jako meruňka. Vstaň!

Panahsi taky křičel, volal na někoho, aby sehnal ranhojiče. Myslím, že důvěřoval Osia'phestovým schopnostem ještě méně než já.

Další hlas byl tichý a skoro uklidňující. To byla Nephennie. „Snaž se dýchat, Kellene, jen se snaž dýchat.“ Opačkovala ta slova znovu a znovu, jako kdyby mě neustálé opakování mohlo přimět, abych ji poslechl.

Nejdražší Nephennie, tohle je úplně k ničemu, myslel jsem si. Zkus mě radši líbat, třeba mi srdce zase naskočí. Přinejhorším budu mít aspoň něco, o čem můžu říct předkům. Byl bych se sám sobě smál, kdyby mi sloužily příslušné tělesné funkce. Kdo by si byl pomyslel, že ani umírání nedokáže ochromit chlapeckou touhu?

„Šedne mu kůže,“ pronesl kdosi. To vyvolalo další křik.

Jeden hlas jsem uprostřed všeho rámusu neslyšel – hlas mé sestry Shally, ačkoli bych přísahal, že slyším její dech.

Když jsme byli ještě děti a spávali jsme v jednom pokoji, vždycky jsem poznal, když měla Shalla zlé sny. Nadechovala se a vydechovala zvláštním způsobem... rychle a mělce, jako kdyby běžela do kopce. Jelikož jsem ji slyšel stejně dýchat i teď, dostal jsem absurdní nápad vzít ji za ruku a utěšit ji, jako jsem to dělával, když jsme byli děti – když jsme ještě neměli žádnou magii a dlouho do noci jsme si povídali o tom, co všechno dokážeme, až vyrosteme. Tenkrát jsem ji měl raději. Ona snad cítila to samé ke mně.

Jak to může být dlouho, co mé srdce dotlouklo, uvažoval jsem. Minuta? Dvě? Jak dlouho můžete přežít, pokud vám nic nepumpuje krev do žil? A jestli je tohle ta šedá ulička, proč se zdá, že tu postává tolik lidí a květnatě řeční?

Starci slibují, že se umírajícímu čarodějovi zjeví obrazy těch, které měl nejraději a kteří na oplátku milovali jeho. To se také ukázalo jako přehnané. Viděl jsem jen dokonale nehybný žhnoucí uhlík. *Slunce*, uvědomil jsem si. Když jsem dopadl na zem, měl jsem hlavu otočenou k západu a teď jsem hleděl nehybněma očima přímo do zapadajícího slunce. To aspoň vysvětlovalo ten pocit pálení.

Povzbudivé však bylo, že jsem všechno vnímal, ačkoli mi netlouklo srdce. Nejspíš to znamenalo, že Osia'phestovo zoufalé kouzlo přece jen trochu zabírá.

Jantarové světlo se změnilo v neurčitou šmouhu, z níž se pomalu vynořil obraz Shally klečící přede mnou. Bolest v očích poněkud polevila. Měla dost rozumu na to, aby si uvědomila, že budu-li nadále hledět přímo do slunce, oslepnu. Když jsem lépe rozeznal její tvář, uviděl jsem v ní výraz obav a smutku a... ještě něco jiného. Zklamání. *Zabila mě a je zklamaná z toho, že umírám.*

Pocítil jsem zvláštní klid. Myslím, že to bylo logické, protože ke všem příznakům paniky – rychlému tepu a dechu nebo nadměrnému pocení – je třeba tlukoucí srdce.

Z úvah mě vytrhl opakující se zvuk Osia'phestova chabého, unaveného hlasu. Čím víc jsem se snažil soustředit na jeho tvář, tím méně jsem z ní rozeznával. Že by se stmívalo?

„Záchranné kouzlo slábne,“ naléhal Panahsi.

„Nemohu pokračovat. Potřebujeme ranhojiče. Okamžitě.“ Osia'phestův hlas zněl ochraptěle, takřka soucitně.

„Použij kouzlo spojení krve!“ naléhal Panahsi. „Ať mu zase bije srdce!“

„Nemohu,“ odvětil Osia'phest. „Musel bych propojit jeho srdce s mým a já jsem příliš starý.“

„Vy máte strach!“

„Ovšemže mám strach, hlupáku. Jestli teď zemřu, kouzlo, které ho chrání, zcela přestane účinkovat.“

Po chvíli mlčení se ozvala Shalla. „Tak to udělám já. Ukažte mi jak!“

„To nejde,“ odvětil stařec přiškrceným hlasem. „Ty... chybí ti cvik. Já nebudu... ten, kdo řekne tvému otci, že... že jsem...“

Uslyšel jsem vedle sebe žuchnutí.

„Mistře Osia'pheste?“ vyjekla Shalla.

„Ten starý blázen omdlel,“ pravil Panahsi. „Nedokázal udržet kouzlo.“

To je výborné, pomyslel jsem si. Jsem obklopený samými čaroději, a žádný z nich mě nezachrání.

Někteří plakali a jejich vzlyky zněly jako dešťové kapky padající do hluboké studny. *Kde je ta uklidňující hudba, kterou slibovali starci? Kde jsou ty hlasy velebicí mé jméno?*

Uslyšel jsem dupot těžkých bot blížících se po písku ke mně. „Z cesty, pitomci,“ zavrčel ženský hlas. Poslední slovo z jejích úst zaznělo jako *pidimci*. Její přízvuk nebyl ani trochu jan'tepský, protahovala samohlásky tak strašně, že jsem se div nerozesmál. „Všichni ustupte daleko dozadu, jestli nechcete strávit příští týden tím, že se budete škrábat po celém těle rovnou skrz ty vaše fešácké sukně.“

Na kůži se mi sneslo cosi lehkého a práškovitého. Uvažoval jsem, jestli je takhle cítit sníh. Napřed to štípalo, pak pálilo a nakonec to svědilo tak příšerně, že jsem se začal obávat, že se zblázním.

„Promiň, chlapče,“ zašeptala mi ta žena do ucha. „Tohle se ti nebude líbit ani trochu.“

Svědivý pocit se mi rozšířil do očí a na okamžik se mi projasnil zrak. Viděl jsem ji, jak klečí u mě. Měla hezkou, ostře řezanou tvář rámovanou dlouhými rudými vlasy s jedinou bílou kadeří, která jí trčela zpod hraničářského klobouku – takového, který jsem viděl u daromanských jezdců, když projížděli po svých pastvinách se stády dobytka. Poslední dobou jsme na území Jan'Tepů mnoho Daromanů nevidali. Tahle měla na sobě uválenou bílou košili a přes ni černou koženou vestu. Držela cosi v ústech – tyčinku se žhnoucím rudým koncem, z něhož vycházely obláčky šedé mlhy. *Doutník? Kdo by kouřil v přítomnosti nemocného? A, bohové, kdy už to svědění přestane?*

Uslyšel jsem nějaké postrkování. Shalla se snažila ovládnout situaci. „Kdo jsi? Dej to z něj pryč. Je –“

„Vypadni, děvenko,“ odušila žena a snadno sestru odstrčila. Pak opět věnovala pozornost mně. „To svědění ti způsobuje prášek, který ti dráždí nervy. Po tom pitomém kouzlu, které mumlal ten dědek, bys zůstal paralyzovaný a s poškozeným mozkiem.“ Pak, jako by ji to právě napadlo, dodala: „Ne že by všichni Jan'Tepové nebyli tak trochu padlí na hlavu.“

„Potřebuje *skutečnou* magii, ne nějakou hloupou hraničářskou medicínu,“ nedala se odbýt Shalla.

„Skutečnou magii,“ pohrdavě zafrkala žena a opět se obrátila ke mně. „Vím, že je to nepříjemné, chlapče, ale jestli tě to utěší, tak ta další část bude *opravdu* bolet.“

Cítil jsem, že mi něco zprudka dopadlo na prsa, jako by se mě pokoušeli zatlouct do země. Žena měla zaťaté pěsti. Zvedla je a vzápětí mě jimi opět prudce udeřila.

„Nech toho!“ ječela Shalla. „Vždyť ho zabiješ!“

No, jsem si docela jistý, že o to už ses postarala ty, Shallo. Na druhou stranu, jestli to tak půjde dál, skončím jako pořádně zmlácená mrtvola se spoustou modřin. Snad bych z toho mohl udělat příběh, který by se předkům líbil dost na to, aby mě nechali projít bránou. *Tady jsem, Vaše svatosti, ležím na zemi a tahle šílená ženská se snaží pěstmi vymlátit mi duši z těla.*

„Sešlu na tebe znehybňující kouzlo, jestli toho nenecháš,“ vyhrožovala Shalla.

„Holčičko, začínáš mi lézt na nervy.“ Žena mě udeřila do prsou potřetí a počtvrté. Pak se ke mně sklonila a ucítil jsem na rtech cosi měkkého a vlhkého. Pocit to byl zvláštní, ale příjemný. Že by mě líbala? *Bohové mají opravdu divný smysl pro humor.*

Zjevně však nemají rádi, když si z nich někdo utahuje, protože v příštím okamžiku líbání skončilo a tlučení začalo nanovo. Už to ale nebolelo tolik jako předtím a pocit svědění mě také přešel. Popravdě jsem necítil vůbec nic. *To je konec... Ted' umřu.*

Starci říkají, že když dojdete na konec šedé uličky, ozve se trojí zahřmění, které vás povolá před soud. Slyšel jsem ten hrom.

Poprvé zněl jako hlasité zaprašštění doprovázené ostrou bolestí na levé straně hrudníku. Jedno ze žeber se mi zlomilo.

Hrom zahřměl podruhé, tentokrát jako hlasité zaduňení, které vycházelo odkudsi z mého nitra. Srdce se mi zachvělo a ožilo.

Já žiju, uvědomil jsem si, když se mi hrud' náhle prudce rozpochybovala. *Já dýchám!* K dovršení vši absurdity jsem

vzápětí začal myslet na to, co bych asi měl říct, až se zvednu, aby to znělo dost duchaplně a statečně. Pak jsem uslyšel třetí a poslední zahřmění – burácení tak hlasité, jako by mělo otřást celým světem a smést nás všechny pryč.

Ve skutečnosti to samozřejmě nebylo zahřmění, ani předtím ne. Co jsem v té chvíli slyšel, byl hlas mého otce.

Zněl opravdu hodně rozzlobeně.

Zdálo se, že bohové jsou připraveni vynést ortel.

Hrom

Co se stalo pak, si pamatuju jen v útržcích – krátkých záblescích mezi mraky, které halily mé vědomí na cestě z městské oázy do našeho domu. Začalo to tím, že mě otec zvedl ze země a pošeptal mi do ucha: „Nebreč před nimi. Jestli musíš brečet, ještě to chvíli vydrž.“

Jan'Tep musí být silný, připomněl jsem si. Stejně obvykle kdovíjak nebrečím, nikdy jsem neviděl jediný důkaz, že by to bylo k něčemu dobré. Ale byl jsem strašně vyčerpaný, zklamaný a pořádně vyděšený, takže jsem potřeboval velkou dávku sebezapření, abych ze sebe vypravil: „Já nebudu brečet.“

Otec lehce přikývl se slaboučkým náznakem úsměvu. Cítil jsem v sobě teplo, což mě přimělo zajímat se, jestli vyslal ohnivě kouzlo, ačkoli samozřejmě nemohl nijak vytvořit žádné tělesné tvary, když mě neustále držel v náručí.

Všichni v oáze stáli jako opaření, až na Osia'phesta, který dosud ležel na zemi, i když podle jeho nesrozumitelného mumlání jsem předpokládal, že postupně nabývá vědomí. Panahsi, Nephenie, Tennat a ostatní spolužáci-zasvěcenci na nás jen mlčky zírali.

Otec byl vysoký muž, přes metr osmdesát, a měl vlasy černé jako uhel – v příkrém kontrastu k blondaté barvě, kterou jsme Shalla a já zdědili po matce. Knírek a krátkou bradku měl pečlivě zastřižené, čímž působil nanejvýš důstojným dojmem všude, kde se objevil. Byl silný ve všech směrech, ve kterých se to od Jan’Tepa očekávalo: na těle, na duchu a především v magii. Dokonce i v Panahsiho pohledu se zračila jistá nevíra v to, že jsem opravdu syn někoho tak mocného jako Ke’heops.

„Můžu se postavit,“ řekl jsem otci, rozpačitý z toho, že vypadám před ostatními zasvěcenci tak bezmocně. Nepouštěl mě.

Shalla se k nám bázlivě přiblížila. „Otče, nezlob se na mě kvůli –“

„Buď zticha,“ okřikl ji a sestra zmlkla. Sledoval jsem, jak otec pozorně zkoumá situaci před námi a prohlíží si jednoho přítomného po druhém. Věděl jsem, že v nich čte stejně snadno, jako dokáže odemknout jejich mysl, sledovat jejich reakce na svou přítomnost a prosívat kradmé pohledy a uhýbající oči. Viděl jsem, jak proniká do předchozích událostí posuzováním a tříděním strachu či provinění každé osoby před svými zraky. Pak jeho tvář nabyla lehce rozpačitého výrazu. Otočil jsem hlavu a spatřil jsem, jak hledí na ženu, která mi zachránila život.

„Ty. Jak se jmenuješ?“ zajímal se.

Postoupila o krok blíž, jako by tím chtěla dát najevo, že se ho nebojí. „Ferius Parfax,“ řekla a natáhla ruku v rukavici, aby mi setřela něco z tváře. Uviděl jsem na hnědé kůži rukavice zrnka zelenošedého prášku. „Určitě ho bu-

deš chtít vykoupat. Až ten prášek pronikne do kůže, začne zase účinkovat, a pak je to ještě horší.“

„Ty teď půjdeš s námi,“ řekl otec, sotva dokončila větu.

Ferius Parfax vypadala navzdory bílému pramenu vlasů, který jí trčel mezi rudými chomáči ukrytými pod hraničářským kloboukem, o několik let mladší než můj otec. Přesto si dala ruce v bok a hlasitě se rozesmála. „Hele, myslela jsem si, že vy Jan’Tepové znáte *všecky* kouzelný slovíčka.“

Mezi mými spolužáky to zašumělo a ozvala se prudká nadechnutí. Nejhlasitější patřilo Shalle. Nikdo si nedovolil takhle mluvit s Ke’heopsem, zvláště ne nějaká daromanská tulačka bez magie. Pohlédl jsem na otce, kterému trochu ztvrdly rysy, ale potom řekl: „Odpusť mi. Doprovodila bys nás prosím do mého domu? Mám k tobě pár otázek, jejichž zodpovězení by mohlo být důležité pro synovo uzdravení.“

Ferius na mě mrkla, jako by právě vyčarovala bouřku uprostřed vyprahlého dne. „Beze všeho,“ řekla.

Něco mě nutilo se také zapojit do hovoru, a tak jsem řekl: „Jmenuju se Kellen.“

„Ráda tě poznávám, Kellene,“ odpověděla, smekla klobouk a ve vteřině ho měla zase na hlavě. Daromani už zkrátka mají takové zvláštní malé rituálky.

Naši pozornost upoutal rozruch nedaleko nás. Osia’phest se s pomocí několika studentů, kteří stáli u něj, pokoušel postavit se na nohy. „Lorde Ke’heopsi –“

„Pomozte mu někdo,“ řekl otec.

Dva z nejbližších zasvěcenců vzali Osia’phesta za paže a zvedli ho na nohy. Starý mistr čar a kouzel udělal ně-

kolik nejistých kroků směrem k nám. „Snad bych mohl podrobněji vysvětlit okolnosti...“

„Odpočiň si,“ poradil mu otec. „Někdo z nich ti pomůže domů. Promluvíme si zítra.“

Osia'phest se zatvářil, jako by nad ním byl právě vynešen rozsudek, kterým byl uvřazen do vězení. Ferius si znechuceně odfrkla. „Čarodějové,“ řekla tónem, jako kdyby to slovo v její řeči znamenalo něco jiného než v naší.

Pohled na to, jak staříka jeho studenti prakticky odnášejí, jak nad ním koulí očima a jak se po mně ohlížejí, mě naplnil studem. „Můžu stát sám,“ oznámil jsem otci.

Na okamžik přimhouřil oči, ale nakonec mě postavil na zem. Náhlá slabost v nohou a mžitky před očima byly prvním znamením, že jsem udělal strašlivou chybu.

„V životě jsem neviděla člověka, který by se tak rychle zotavil po zástavě srdce,“ utěšovala mě Ferius a poplácala mě po zádech. Až na to, že mě ve skutečnosti neplácala po zádech. Její ruka mě popadla za košili na zádech, abych neupadl dopředu na tvář.

Otec odvedl obdivuhodnou práci, když předstíral, že si toho nevšiml. Udělal krok vpřed, aby ostatním zakryl výhled na Ferius, která teď už potřebovala obě ruce, aby mě udržela ve vzpřímené poloze. „Vy ostatní máte domovy a rodiny, ke kterým se můžete vrátit,“ sdělil jim. „Tak to udělejte.“

Během pár vteřin byla oáza prázdná. Nikdo se u mě nezastavil, nikdo mi nic neřekl. Ani Panahsi, ani Nephenie. Tennat se dokonce ani neobtěžoval mě urazit.

Když všichni kromě Shally a Ferius odešli, otec se otočil k Daromance a přikývl. Pustila mě a okamžitě jsem

pocítil, že padám naznak. Otec mě bez námahy zachytil. „Teď by ses měl vyspat,“ řekl.

Nebyl to rozkaz ani kouzlo. Kdybych se hodně snažil, mohl jsem zůstat vzhůru. Ale, víte, byla tu slabounká, nekonečně malá naděje, že když usnu, možná se později probudím a zjistím, že to všechno byl jen strašlivý, ponižující sen. A tak jsem zavřel oči a doufal.

Střetnutí

Po cestě domů jsem se několikrát probral. Otec kráčel pevným krokem bez ohledu na moji váhu, kterou musel nést. Pokaždé, když jsem otevřel oči, všiml jsem si, že nebe zase o něco ztmavlo. Tmu přerušovaly jen náhlé proudy světla, když jsme procházeli pod některou z městských dmuchavkových lamp.

„Jedna z těch věcí určitě vyletí do vzduchu, jestli nebudeš držet tu svoji vůli pod pokličkou,“ poznamenala Ferius Parfax krácející vedle mě. S sebou vedla strakatého černošedého koně.

„Ty pochybuješ o sebeovládání mého otce?“ vyjela na ni Shalla rozhořčeně.

Otec pronesl jediné slovo – „*dzero*“ – a Shalla v rozpacích upřela zrak na pískovcový chodník pod našima nohama.

Ferius se zasmála a zavrtěla hlavou.

„Co je na tom k smíchu?“ zajímal jsem se.

„Že vaše řeč má tolik kouzelných slov. Koho by napadlo, že pro ‚dceru‘ máte stejné slovo jako pro ‚ticho‘?“

Ucítil jsem, jak se otcovy paže pod mými zády a nohama napjaly. „Moc vtípné. Ty budeš nejspíš něco jako

potulná bavička. Mám ti za tvé představení nabídnout pár mincí?“

Můj otec považoval herce a trubadúry za ještě podřadnější než písečné blechy.

„Ó, děkuju ti, velký Ke’heopsi,“ odvětila Ferius, která buď nepochopila jeho sarkasmus, nebo jí to bylo jedno. „Ale ne, já jsem spíš něco jako kartografka.“

„Ty kreslíš mapy?“ Ohlédl jsem se na její sedlové brašny v očekávání, že naleznu něco na způsob dlouhých dřevěných válců, které chránily matčiny vzácné seznamy a tabulky. „Kde je máš?“

Ferius si poklepala na jednu z předních kapes u své vesty. „Právě tady.“

Nebylo možné, aby přechovávala důležité mapy v kapse. Už jsem na to chtěl upozornit, když jsem si všiml, že domy po obou stranách ulice jsou čím dál tím ošumělejší. Úhledné dvoupatrové a třípatrové domy z bílého vápence i mramorové svatyně, které jsme míjeli na Cestě předků, zmizely. Místo nich tu byly nízké domečky z nahrubo ohoblovaných trámů nebo nevyleštěných pískovcových kvádrů. Fasády neměly bronzové nebo stříbřité okraje typické pro jan’tepské domy, ani na nich nebyly žádné sochy nebo jiné ozdoby, až na pár oprýskaných vývěsních štítů nad dveřmi obchodů. Ulice byly chabě osvětlené mihotavým blikáním světských olejových lamp, jež unikalo ven skrz dřevěné laťky v nestejně velkých oknech.

„Proč jdeme přes sha’tepské slumy?“ zeptal jsem se otce. „Cestou předků je to rychlejší.“

„Tahle cesta je... klidnější.“

Klidnější. Pochopíte, že jste klesli pořádně hluboko, když se váš vlastní otec stydí ukazovat se s vámi na veřejnosti. Hrud' se mi sevřela. Bylo úplně jedno, jestli se mi podařilo porazit Tennata i bez pomoci vlastních kouzel. Nikdo si nemyslel, že to ode mě bylo chytré nebo statečné, dokonce ani můj otec. Důležité bylo jen to, že moje kouzla byla slabá.

„Myslím, že je rozumné jít klidnější cestou, když se chceš vyhnout potížím,“ mínila Ferius, sáhla si do vesty a vytáhla tenký doutníček.

Její poznámka se mi zdála docela nevinná, ale Shalla, vždy citlivá na všechny poznámky, které by se mohly otce dotknout, se opět neudržela: „Co si to dovoluješ, myslet si, že by Ke'heops někdy -“

„*Dcero!*“

Slovo bylo vyřčeno tak rychle a rázně, že mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že to byla Ferius, kdo ho pronesl. Shalla zůstala ohromeně stát s otevřenou pusou.

„Co tomu říkáte?“ zasmála se Ferius. „Ono to vážně funguje. Moje první čarodějné slovo.“ Strčila si doutníček mezi zuby a sklonila se k Shalle. „Připálila bys mi, děvenko?“

Shallin pohled prozrazoval, že rozhodně nemá v úmyslu jí vyhovět, i když šlo o tak jednoduché kouzlo. Přestože mě rozum před tím varoval, zvedl jsem pravou ruku a přivolal jsem ohnivě kouzlo, aby mě prostoupilo. Soustředil jsem všechnu svoji mysl a vůli a představil jsem si, jak se v mezeře mezi mým palcem a ukazováčkem zažihá plamen. Když jsem si byl jistý, že jsem připraven, zašeptal jsem jednoslovné zaklínadlo: „*Sepul'tanet.*“

Nic.

Tak daleko od oázy jsem neuměl kouzlit ani se svíčkami. Jedinou odměnou za moji námahu bylo naprosté vyčerpání a pocit, že se mi ohnivý pásek vytetovaný na ruce zařezává do kůže.

„Nic si z toho nedělej,“ těšila mě Ferius. „Na tohle mám svoje kouzlo.“ Luskla prsty a objevila se mezi nimi zápalka. Cvrnkla palcem do její hlavičky a sirka vzplanula. O několik vteřin později už vyfukovala velké kruhy hustého červeného dýmu do vzduchu za námi. „Někdo nás sleduje.“

„Nikdo důležitý,“ odušil otec a pokračoval v chůzi. „Zřejmě nějaký zvědavý Sha’Tep.“

„Otec nad námi rozprostřel ochranné kouzlo, když jsme odcházeli z oázy,“ vysvětlovala Shalla. „Věděl by o každém čarodějovi na sto metrů daleko.“

„Opravdu?“ opáčila Ferius. „Tohle umíte?“

Shalla se sebevědomě usmála. „My máme kouzla na všechno, Daromanko.“

Ferius si potáhla z doutníčku. „V tom případě by mě zajímalo, ó velcí a mocní čarodějové, jestli proti tomuhle druhu ochrany existuje taky nějaké protikouzlo.“ Než stačili Shalla nebo otec odpovědět, dodala: „Protože ti lidé, o kterých jsem se zmínila, jsou tady a nejsou to Sha’Tepové.“

Ve tmě za námi se ozvalo volání doprovázené pleskáním sandálů o silnici. „Ke’heopsi! Zůstaň stát a zodpověď se ze zločinů, kterých se dopustil tvůj rod!“

Otec mě postavil na zem. Nohy mě stále odmítaly nést, takže jsem se opřel o chatrný rám dveří obchodu s látkami. Když jsem opět pohlédl na ulici, uviděl jsem, jak se k nám blíží vlající rudý plášť Ra’metha.

Stejně jako můj otec byl i Ra'meth jedním z lordů mágů našeho klanu. Dost možná mě nenáviděl ještě víc než jeho syn Tennat, který kráčel za ním společně se dvěma staršími bratry.

„Dobrý večer, lorde mágu,“ pozdravil otec Ra'metha. Kývl směrem k ostatním a dodal: „Mistři. Zsvěcenče.“

Oba starší synové složili čarodějnické zkoušky před pár lety. Z Ra'fana byl teď znehybňovač a Ra'dir byl válečným mágem. Oba se tvářili klidně, takřka srdečně, přesně tak, jak se tváří každý, kdo se chystá vysílat kouzla. Tohle nemohlo skončit dobře.

Otec zůstal navenek klidný. „Pochybuj, že bys zapomněl na výnos knížete klanu, Ra'methe. Naše dva rody mají přísně zakázané jakékoli sváry.“

Tennat se zasmál, což mohl udělat jen ten, kdo je natolik hloupý, že nechápe, jak nebezpečné může být nerespektování knížecího výnosu. Jan'tepská magie zná spoustu maskovacích kouzel, ale žádné z nich vás neuchrání před hněvem knížete klanu, když ho rozzlobíte.

„Přicházíme v zájmu spravedlnosti,“ prohlásil Ra'meth. „Ten tvůj ničema půjde s námi!“

Otec překvapeně pohlédl postupně na Shallu, Ferius a na mě. „O jakém ničemovi to mluvíš? Zdá se, že dnes večer je jimi svět přímo zamořen.“

Ra'meth ukázal asi půl metru dlouhou, umně vyřezávanou dubovou hůlkou vykládanou stříbrem na mě. Byla jednak symbolem jeho úřadu, jednak nástrojem, kterým mohl vysílat kouzla. „Tenhle špinavý darebák podváděl při oficiálním souboji zsvěcenců,“ prohlásil. Ra'meth měl zvučný, takřka zpěvavý hlas a jeho projev, i když byl

tak rozčilený, nepostrádal jistého půvabu, když pokračoval: „Ještě dnes v noci bude Kellen, syn Ke'heopsův, spoután a odveden do cely.“

Otec váhal. Kdyby lhal jinému členovi čarodějnické rady, byl by to důvod k jeho potrestání, ale kdyby připustil, že je Ra'methovo obvinění pravdivé, byl bych vyloučen z čarodějnických zkoušek. Dostal jsem otce do neřešitelné situace.

Bud'te všichni předkové tisíckrát zatraceni za to, že jste mě udělali tak slabým. „Moje kouzla selhala,“ řekl jsem. To byla, technicky vzato, pravda a u zkoušek to nebylo nic neobvyklého. „Potřebuju jen dostat ještě jednu šanci, abych –“

„Takže tys porazil mého syna pomocí lži a podvádění!“ Ra'meth si změřil zlostným pohledem mě i otce. „Slyšíš? Ten chlapec připouští, že jeho kouzla jsou slabá. Nikdy neměl být připuštěn mezi zasvěcence. Kolikrát jsem ti říkal, že měl už dávno být prohlášen za Sha'Tepa?“

„Já... já jsem Tennata neporazil,“ koktal jsem otřesený představou, že můj osud mohl být zpečetěn už před několika lety. „Moje kouzlo nepůsobilo, to je celé. Potřebuju jen trochu víc cvičit. Jen dokud –“

Konec Ra'methovy hůlky se zachvěl a v jednom okamžiku jsem nevěděl, jestli mě s ní chce uhodit, nebo na mě vyslat kouzlo. Rychlý pohyb vlevo mě přiměl se otočit. Ferius hbitě zastrčila ruku do vesty. „Možná bys měl přestat mávat tím klacikem, kámo. Začíná mě to štvát.“

Tennat, který až dosud mlčel, konečně našel soupeře, s nímž se mohl směle měřit. Vytetovaný železný pásek na předloktí mu zasvětloval a temnotu kolem nás prořízla strašidelná popelavá záře. „Zmlkni, Daromanko, nebo

se postarám, aby další slova, která vysloviš, byla ječení o milost.“

Ferius si potáhla z doutníčku a přikývla, jako by o jeho slovech hluboce uvažovala. „To vypadá vážně,“ řekla a vyfoukla oblak kouře, který vyvolal u Tennata a obou jeho bratří záchvat kašle. „Omlouvám se. Jsem z vás nějak nervózní.“

Tennat se vzmušil a mezi kašláním ze sebe vyrazil několik nadávek.

„Buď zticha, Tennate,“ řekla Shalla. „Jsi naštvaný, protože jsi prohrál souboj.“ Otočila se k jeho otci a oslovila ho o něco uctivěji: „Lorde mágu Ra'methe. Kellen neporušil pravidla souboje. Nepoužil žádné lsti ani zbraně. Když si Tennat myslel, že prohrává, a vzdal se, nebyla to Kellenova chyba a nebylo to proti pravidlům.“

Ra'meth se chystal něco říct, ale otec ho předešel a promluvil přímo na Tennata. „Byl jsi zraněn, chlapče? Zranil tě můj syn něčím... něčím, co udělal?“

Tennat vysunul bradu. Zdálo se, že trochu zezelenal. „Nic mi není. Kellen mě nikdy nemůže zranit. Je příliš slabý.“

Otec přikývl, i když jsem viděl, jak se mu udělaly vrásky kolem očí. „Potom je vše jasné.“ Otočil se k Ra'methovi. „Tvému chlapci se nic nestalo. Šlo o pouhé nedorozumění a spornou otázku si musejí vyřešit vznešené rodiny mezi sebou, ne u soudu.“

Na chvíli se zdálo, že tím je věc vyřízena a všichni se budeme moct vrátit domů, ale Ra'meth najednou ukázal svojí hůlkou na Shallu. „Ty. Bojovala jsi se svým bratrem bez svolení či předchozí dohody.“ Sebevědomí se mu vrátilo a znovu se osopil na otce: „Ta tvoje darebačka napadla zasněženec, který právě absolvoval souboj. Tento zločin

nemůže být tolerován. Té holce musí být zablokovány pásky. Natrvalo.“

Shalla strachy vykulila oči. Pouhé pomyslení na to, co Ra'meth navrhoval – že by jí byl otec nucen vypálit do pásků blokační pečetě, které by jí po zbytek života zbavily možnosti provádět kouzla... Na okamžik jsem si pomyslel, že by měla raději utéct.

Otec se tvářil ztrápeně. Ferius se jen zasmála.

„Tobě připadají naše zákony k smíchu, Daromanko?“ zeptal se Ra'fan, postoupil vpřed a stanul svému otci po boku.

„Ne, jen mi připadá rozkošné, jak vám všem najednou leží na srdci Kellenovo dobro, když jste ho ještě před minutou chtěli zatknout. Vy jste zkrátka taková parta uvědomělých občanů.“

Ra'methova hůlka začala doutnat modrým plamínkem přecházejícím v červený tak silně, že to připomínalo dvojici hadů kroutících se kolem tyče. „Pozor na jazyk, ženská. Nevíš nic o jan'tepské moci.“

Ferius ponechala ruku, v níž zjevně cosi držela, pod vestou. Vyfoukla oblak kouře, který naplnil vzduch mezi ní a Ra'methem a donutil ho ke kašli. „Zato vím, že jestli mi nepřestaneš mířit tím svým klacíkem do tváře, nacpu ti ho někam, kde ti to bude ohromně nepříjemné.“ Na rtech jí stále pohrával přezíravý úsměv, ale oči měla smrtelně vážné.

Ra'meth popadl dech a zasmál se. „Chceš na mě vytasit zbraň, Daromanko? Chceš se pustit do křížku s jan'tepským lordem mágem? Řekni ano, moc tě prosím, nebo jen kývni a souboj bude povolen.“

Jako na povel se všichni tři Ra'methovi synové postavili před námi do řady. Paže jim ovíjela hrubá magická síla

a prsty vytvářeli tělesné tvary pro celou škálu útočných kouzel.

Viděl jsem, jak se Shalla nervózně staví vedle mě a ohýbá prsty nad svými vlastními kouzly. Ferius měla stále ruku zastrčenou ve vestě a nepochybně v ní držela nějakou zbraň. A já? Říkal jsem si, že bych se na ně mohl jen tak vrhnout a *doufat, že tím někoho vyvedu z míry.*

„Zbláznili jste se všichni?“ zlobil se otec. „Na základě výnosu našeho knížete máme zakázány veškeré souboje. Za tohle vypoví celou tvoji rodinu za hranice země!“

Hrozba vyhnanství je měla přivést k rozumu, ale nepřivedla. Ra'fan a Ra'dir pohrdavě zasupěli a Tennat se otevřeně zachechtal. Vypadali jako šakali cenící zuby nad svou kořistí. Věděli něco, co my ne.

„Zdá se, že dnes večer jsi rozrušen nesnáze svých dětí,“ odušil Ra'meth a kývl hlavou ke středu města. „Jak jinak by sis mohl nevšimnout světél nad palácem?“

Ohlédl jsem se přes domy a obchody až k samotnému paláci. Z jeho střechy stoupalo k nebi sedm barevných prsků, tak bledých, že se málem ztrácely na pozadí hvězd. Byl jsem příliš mladý, abych někdy předtím viděl těchto sedm posvátných luceren rozsvícených, ale dokonce i já jsem věděl, co to znamená: klanový kníže je mrtev.

„Taková tragédie,“ pronesl Ra'meth tónem, který prozrazoval neupřímnost jeho slov. „Už zítra rada vyhlásí volbu nového klanového knížete. Přirozeně zakážou všechny akty msty mezi významnými rody, ale to bude až zítra. Zato dnešní noc je přímo stvořená pro skutky v zájmu spravedlnosti, které budou hned po vyhlášení volby zapomenuty.“

„Dost!“ zazněl ulicí otcův hlas. Přistoupil těsně k Ra'methovi. „Plížil ses za mnou nocí jako zloděj se svými nestydatými obviněními? Běž domů, Ra'methe. Ráno si můžeš radě stěžovat, na co chceš. Nebo, jestli jsi tolik odhodlaný vyřešit tu věc tady na ulici po způsobu psů, kteří se rvou o kost, víme, jak na to. Ale bojovat budeš se mnou, lorde mágu, ne s mými dětmi nebo s touto ženou.“

Na okamžik se zdálo, že Ra'meth couvne před otcovým chladným, upřeným pohledem. Myslel jsem si, že se otočí a odejde, nakonec ale řekl: „Celý život tě pozoruju, jak si pyšně vykračuješ před naším lidem, Ke'heopsi. Chováš se, jako bys byl něco víc než my ostatní, ale i kdybys byl sebe-silnější, jsi sám.“ Ra'meth kývl směrem ke svým synům. „Má krev je mocná. Každému z mých dětí koluje v žilách magická síla našeho rodu. Zapomněl jsi na moudrá slova našich předků, Ke'heopsi: hlavní je rod, ne člověk.“

Takhle to je, uvědomil jsem si. Chtějí nás napadnout. Otec, i když byl silný, nemohl porazit Ra'metha a jeho syny sám. Shalla by mu mohla pomoci, ale ani to by nestačilo na lorda mága, znehybňovače a válečného mága. *Udělej něco, říkal jsem si. Cokoli.*

Do ticha zazněl lehký smích. Přicházel od Ferius. „Chceš malou radu zadarmo? Až budeš příště zase plánovat přepadení, nedávej tomu druhému tolik času na přípravu.“ Naposledy si potáhla z doutníčku, upustila ho na zem a rozdrtila podpatkem. Ruku měla stále zastrčenou ve vestě.

„Tak už nám ukaž tu svoji zbraň, ženská,“ vyzval ji Ra'meth. „Myslíš si, že tě spasí nějaký nůž?“

Ferius vytáhla ruku a zvedla ji, aby jí všichni viděli.

Byla prázdná.

„Vidíte to?“ zasmál se Tennat. „Je falešná jako Kellen. Dokonce ani nemá zbraň.“

Usmála se a vyfoukla poslední kouř Ra'methovi a jeho synům do obličeje. „K čemu zbraň?“ otázala se, když se všichni tři rozkašlali ještě mnohem víc než předtím. Teprve tehdy jsem si uvědomil, že po celou dobu dávala velký pozor, aby foukala kouř na ně a ne na nás. „Jo, ze začátku tahle věc ošklivě dráždí plíce. A taky po ní strašně bolí hlava.“ Otočila se ke mně. „Poslyš, na vysílání kouzel snad nemusíš být schopný mluvit a jasně myslet, že ne?“

Ra'fan, který znatelně zezelenal v obličeji, natáhl pravou ruku se dvěma prostředními prsty ohnutými do dlaně a krajními dvěma nataženými proti Ferius. „*Medran'e'fe...*“ Vyslovit celou formuli se mu však nepodařilo, protože ho přemohl nový záchvat kašle. Jako druhý se o to pokusil Ra'dir, ale sotva vykl první slabiku, otočil se a zvracel na ulici.

Ferius pohlédla dolů na zbytky svého doutníčku. „Měla bych s nimi přestat. Je to fakt hrozný zlozvyk.“

Ra'meth se zhluboka nadechl. Měl soustředěný pohled a klidný výraz. Stejně jako jeho synové vypadal, že je mu z kouře zle, ale na rozdíl od nich měl dost sil a zkušeností, aby odolal účinkům. Ale než stačil otevřít ústa, promluvil otec s rukama nataženými před sebe. Prsty se mu necukaly, jeho pásky nezářily. Otec se nikdy nepředváděl. „Dobře si rozmysli, než něco proneseš, Ra'methe z rodu Ra, protože v příštích deseti vteřinách použiju tyhle ruce buď k tomu, že v nich odnesu svého syna domů, aby mu matka mohla ošetřit zranění, nebo vyřeším náš spor jednou provždy. Volba je na tobě.“

Ra'meth ztuhl. Už nehrozil, ani nepředváděl svou sílu. Otec mu jasně vyložil, že má jen dvě možnosti. Ra'meth věděl, že bez podpory Ra'fana a Ra'dira nedokáže otce porazit. Pokynul jim k odchodu a pak se otočil ke mně. „Za svůj souboj neobdržíš žádný zlatý kotouč, chlapče. Propadneš u dalších tří zkoušek, stejně jako jsi propadl u té první. Pak skončíš mezi Sha'Tepy, kam patříš.“ Popadl Tennata, který stále ještě kašlal a dusil se kouřem, a pomalu odcházel. „I tvoji rodiče vždycky věděli, že tam patříš.“

Byla to bezcitná a krutá slova a já věděl, že byla vyřčena s úmyslem zranit mě i otce. Přesto bych poklesl na duchu, nebýt Ferius, která jen zasykla a štouchla otce do lokte. „To bylo nějakého čarodějnického nakrucování, svítících hůlek a mystických ohňostrojů,“ prohlásila, „a nakonec jsi ho přinutil se pakovat jen jedním přísným pohledem. Už chápu, po kom má ten kluk takovou odvahu.“

Byl jsem na to podivně pyšný.

Domov

Přemluvil jsem otce, aby mi dovolil jít zbytek cesty domů po svých, ale nejspíš jsem daleko nedošel, protože jsem se po nějaké době probral v matčině pracovně. Sdíleli sice s otcem společnou ložnici, ale každý měl ještě vlastní místnost, v níž se věnoval svým zálibám. V případě mé matky to byly lékařství a astronomie.

Když jsem otevřel oči, uvítaly mě překrásně záramované mapy hvězdné oblohy. Ležel jsem na boku na hedvábím potažené pohovce.

Od svých šesti let jsem v tomto pokoji strávil nesčetné hodiny v úzkostech, zatímco rodiče vzývali bohy v naději, že tím posílí mé žalostně slabé spojení se šesti základy magie. Celá procedura je nesmírně vyčerpávala a já sám jsem byl po ní tak slabý, že jsem celé hodiny dokázal jen ležet na této pohovce. Teď už jsem znal každý centimetr každé zdi a každý škrábanec na každém kusu nábytku v pokoji, takže mě znepokojilo, když jsem uviděl, že se jeden z matčiných stříbrných teleskopů nedbale povaluje v koutě na podlaze. Na psacím stole ležel velký pergamen a vedle něho stála otevřená lahvička s černým inkoustem. Zna-

menalo to, že matka byla právě zaměstnána vytvářením nové mapy, když mě k ní otec přinesl. Na opačné straně místnosti byly otevřené skříňky s lektvary a na podlaze ležely rozbalené pruhy plátěných obinadel. *Zřejmě jsem byl v horším stavu, než jsem si myslel.*

Přes dveře ke mně doléhaly hlasy, ale nedokázal jsem rozeznat, co říkají. První pokus postavit se na nohy skončil nezdarem, protože nevolnost a pocit, že se mi do hlavy zabodávají desítky železných jehlic, mě přiměly zase klesnout na pohovku. Pod žebrem mě ostře píchlo. Už jsem neměl dojem, že je zlomené, ale stále mě bolelo. *Jan'Tep musí být silný, říkával otec. Kdo chce tajně naslouchat, musí být ještě silnější, dodal jsem.*

Slezl jsem na podlahu, dolezl po čtyřech ke dveřím a přiložil jsem k nim ucho. Normálně bych skrz tlusté dřevo nic neslyšel, ale lidé na sebe normálně tolik neřvou jako v tomto případě.

„Nebyla to moje chyba!“ křičela Shalla hlasem o půl oktávy vyšším než obvykle. „Ten, kdo podváděl, byl Kellen. On podváděl!“

Otec vůbec nekřičel, přesto jeho hluboký hlas skoro otrásal stěnami. „A ve své pýše jsi bratra zradila. Vlastní rodinu. Vlastní krev.“

„Ale -“

Ať už chtěla říci cokoli, další slova zanikla v tlumeném pláči.

„Ke'heopsi!“ ozvala se matka hlasem spíš prosebným než velitelským.

„Jeden je lhář a druhá je zrádkyně rodiny,“ konstatoval otec. „To je naše krev opravdu tak slabá? Tak zkažená?“

Rod Ra prahne po našem pádu, a jak se mohu představit jako nástupce knížete našeho klanu, když se mé vlastní potomstvo jeví jako naprosto zkažené?“

„Je ještě dítě! Neví co –“

„Dítě? Každý druhý týden si rozzáří jeden pásek. Její moc roste každým dnem. Jaká z ní asi může být čarodějka, když její kouzla nejsou mírněna pokorou a svědomím, ale naopak umocňována nadutostí a pýchou?“

Nastalo dlouhé ticho přerušované jen otcovými hlasitými kroky na prkenné podlaze. „Mohl bych jí zablokovat pásky,“ řekl. „Napořád. Pečetidla mám v pracovně. Litery znám. Ani nemusím žádat radu o svolení.“

„Muži! To nemůžeš!“

„Otče, ne! Prosím!“

Kroky se zastavily. „Já jsem pánem tohoto domu. Je mým právem a mou povinností chránit jak tuto rodinu, tak i klan před hrozbou dalšího zbloudilého čaroděje. Když budu muset, spoutám ji navždy. O tom nepochybuj.“

Hlavou se mi začaly míhat představy, jak se Shalla sklání před silou otcovy vůle, jak jí vráží do předloktí tetovací jehly, jak jí pod kůží vystupují čáry měděného a stříbrného inkoustu, blokační pečetě, které spoutají magii v jejím těle navždy. Vstal jsem a sáhl po klice.

„Říkáš věci, které snad ani nemůžeš myslet vážně,“ řekla matka ostře tónem, který používala jen zřídka a který zněl, jako když se udeří do nově ukuté ocelové tyče. Dokonce i otec věděl, že si s ní není radno zahrávat.

„Je mi to líto, otče,“ zakňourala Shalla. Vydechl jsem, protože jsem si teprve teď uvědomil, že celou dobu, co jsem poslouchal, jsem zadržoval dech, a ustoupil jsem

od dveří. Věděl jsem, že otec má Shallu přes všechny její chyby velice rád, a přece se zdálo, že zvažuje něco nemyslitelného.

„Běž do svého pokoje,“ nařídil jí. Velitelský tón v jeho hlase vystřídala únava a rezignace. „Ještě si rozmyslím, co s tebou provedu.“

Uběhlo několik minut, než jsem opět uslyšel matčin hlas. Tentokrát byl tišší a něžnější. „Shalla není jako tvoje matka, Ke'heopsi. A ani ji vlastně nemůžeš vinit za to, co udělala. Seren'tia byla nemocná, byla –“

„Byla černý stín,“ řekl.

Svět ztichl a ustrnul, zaražený slovy, která otec právě pronesl. Černý stín?

Existuje sedm základních zdrojů magické síly, ale jan'tepští čarodějové nosí pásky pouze šesti z nich: železa, ohně, hedvábí, písku, krve a dechu. Žádný čaroděj nenosí sedmý, protože stín je magie prázdnoty, nicoty, démonů. Naši dávní nepřátelé, Mahdekové, používali ke svým kouzlům stín. Proto jsou Mahdekové dávno mrtví.

Babička zemřela, když jsme se Shallou byli ještě malí. Věděl jsem, že přišla o rozum – což si tak mocná čarodějka jako ona nemohla dovolit –, ale že by opravdu byla černý stín?

Nebylo divu, že otci dělalo Shallino chování starosti.

„Máš opravdu krásnou rodinku.“

Prudce jsem se otočil a ztratil jsem rovnováhu. Zakopl jsem o vlastní nohy a padal na tvář. Kdyby mě Ferius nezachytila, pravděpodobně bych vypadl z otevřeného okna vedle ní.

„Myslíš si, že umíš létat, chlapče?“

Pohlédl jsem na ni a byl jsem opět unesen nepoddajnými kadeřemi barvy mědi, které jí padaly do obličeje. Byly by slušely kdejaké dvorní dámě, kdyby nebyly tolik vystaveny slunci, před kterým je nedokázal ochránit ani hraničářský klobouk se širokou střechou. Černou koženou vestu měla odřenou a její plátěná košile už dávno vyměnila původní barvu za tisíce kilometrů strávených na prašných cestách. Ale byl to především úsměv, který jí pohrával na polovině úst, jako kdyby měla v zásobě nejlepší vtíp na světě – který stavěl Ferius Parfax nad rafinovanou eleganci matčiny pracovny.

„Jak ses sem dostala, že jsem tě neslyšel?“ zajímal jsem se.

Postavila mě rovně a zamrkala na mě. „Kdo ví? Možná to bylo nějaké kouzlo.“

„Nevěděl jsem, že Daromani umějí –“

Ferius se zasmála. „Vy Jan’Tepové. Jste tak závislí na svých kouzlíčkách, že si ani neumíte představit, že byste bez nich dokázali prožít jediný den. Jsi jen rozrušený, chlapče, to je celé. Klepala jsem na to okno pět minut, ale ty jsi byl natolik zaujatý posloucháním svých rodičů skrz ty velké staré dveře, že jsi zapomněl na to, co se ti děje rovnou za zády. Kdyby se tu objevil nějaký střešní had a sháněl se po půlnoční svačince, už by si na tobě pochutnával.“

„Skoro jsem umřel, když mě moje sestra zasáhla mečovým kouzlem,“ odsekl jsem. „Není mi zrovna nejlíp. Kolik je vlastně hodin?“

Pokrčila rameny. „Nestarám se moc o čas, ale řekla bych, že jsem tě tu nechala zhruba před čtyřmi hodinami.“

„To jsem byl bez sebe čtyři hodiny?“

„Nejspíš ještě déle, vzhledem k tomu, kolik času jsem strávila nekonečným vysvětlováním tvé matce, jak jsem tě oživila.“ Ferius zavrtěla hlavou. „A tahle ženská si říká léčitelka? No, tvůj otec měl spoustu otázek a tvoje sestra spoustu výmluv – ale ani jeden z nich mi nenabídl něco k pití. Takže jsem strávila několik dalších hodin venku, a zjistila jsem, že v tom vašem balíkově není po půlnoci otevřeno nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo hospodu. Tak jsem si řekla, že bych se mohla vrátit a podívat se na tebe.“

Přišlo mi trochu divné, že by si daromanská kartografka – ačkoli jsem jí moc nevěřil, že je skutečně ta, za kterou se vydává – dělala takovou starost. Spíš asi očekávala, že jí za záchranu mého života zaplatí.

Potichu jsem se vrátil ke dveřím, abych se pokusil vyslechnout víc z toho, co se odehrávalo na druhé straně. Rodiče se stále ještě hádali, ale ne tak hlasitě, abych něčemu rozuměl, až na jednotlivá slova jako „slabost“ a „vadný“ a, pochopitelně, mé jméno.

Hanba a vyčerpání mě přiměly posadit se opět na pohovku. Ferius si sedla vedle mě, sáhla si do kapsy u vesty a vytáhla krátký silný doutníček. „Myslím, chlapče, že se mi tvoje rodina nelíbí.“

Navzdory tomu, že bez ní by už ze mě byla mrtvola, mě zlobilo, že si tahle ženská klidně přišla do domu mé rodiny a vynášela nad ní soudy. „Tvoje rodina je o tolik lepší?“

„Všichni z mé rodiny jsou po smrti,“ odpověděla, zapálila si doutníček sirkou a zabafala. „Takže aspoň nedělají takový kravál.“

Vzápětí mě vyděsilo tiché zaklepání na dveře. Do místnosti vstoupil náš majordomus Abydos s podnosem.

Místnost naplnila vůně čerstvě upečeného chleba a sýra s mákem, podporovaná sladkým aromatem svařené šťávy z granátových jablek, až se mi sběhly sliny. Když Abydův zrak padl na Ferius, ztuhl. „Vidím, že jste se vrátila, paní Ferius.“

„Nejsem žádná paní, ale jo, jsem zpátky.“

Abydos postavil podnos na stolek přede mnou. „Nebyl jsem si jistý, kdy jste naposledy jedl, pane Kellene.“ Jeho oči přeskakovaly ze mě na Ferius a zase zpátky.

„Á, klídek, Aby,“ zasmála se Ferius. „Tváříš se, jako by ses nemohl rozhodnout, jestli jsem toho kluka přišla zabít, nebo svést.“

„A co z toho to je?“ zajímal se.

„Abydosi!“ zvýšil jsem hlas. „Tato žena je hostem v našem domě. Budeš se –“

„Buď bez obav, Aby,“ přerušila mě Ferius a počastovala mě hněvivým pohledem. „Ani na vraždu, ani na svedení dnes karty neukazují.“

„Pak je vše v nejlepším pořádku. Nechám vás teď o samotě...“ Majordomus se zlehka uklonil a odešel.

Měl jsem hlad jako vlk a snědl jsem polovinu chleba a sýra, když jsem si všiml zvláštního výrazu ve tváři Ferius, která hleděla na dveře. „Co je?“ zeptal jsem se. „Abydos k tobě nechtěl být hrubý. Jen se mě snaží chránit.“

„Hodně se podobá tvému otci,“ poznamenala.

„Ach tak. Je to otcův bratr,“ vysvětlil jsem, znovu se zakousl do chleba a spláchl sousto douškem granátové šťávy.

„Chceš říct, že je to tvůj strýc?“

„Já... vlastně ano.“

„A ty mluvíš se strýcem jako se sluhou?“

„Je to Sha'Tep,“ řekl jsem, ačkoli jsem si byl skoro jistý, že to dávno věděla. Pohled jejích očí mě pokořoval. „Víš, zacházíme s ním slušně. Někteří Sha'Tepové pracují v domech nebo slouží u jiných rodin. Většina z nich žije ve slumech na kraji města. Abydos bydlí u nás. Otec s ním zachází jako se členem rodiny.“

Ferius si potáhla z doutníčku. „To je od vás laskavé.“

Řekla to jakoby v žertu, přesto jsem se cítil zahanben, a tak jsem změnil téma hovoru. „Opravdu jsi předtím předstírala, že máš zbraň?“

„Zbraň?“

Ukázal jsem na její vestu. „Když Ra'meth –“

„Jo tohle.“ Ferius sáhla do vesty a vytáhla malý balíček tenkých obdélníkových kartiček velkých zhruba jako dlaň. Hazard je u Jan'Tepů zakázán, takže mi chvíli trvalo, než jsem pochopil, co vlastně drží.

„Hrací karty?“ zeptal jsem se ohromeně. „Ty jsi vyhrožovala přednímu členu rady čarodějů mého klanu obyčejným balíčkem karet?“

Její tvář nabyla teatrálně uraženého výrazu. „Obyčejným balíčkem karet? Abys věděl, já tyhle věci беру smrtelně vážně.“

Sledoval jsem, jak rozkládá karty na stolek před námi. Když jsem je teď viděl lépe, zjistil jsem, že mě úplně omámily jejich zářivé barvy a překrásné ozdobné obrázky. Dokonce i ty, které obsahovaly jen symboly nebo čísla, byly půvabně rozvrženy a vyvolávaly ve mně představy o bitvách na život a na smrt a dvorských intrikách.

Ferius rozdělila karty na čtyři hromádky, každou ozdobenou jiným symbolem. Vzala první balíček, rozložila ho